

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **K. M.**
státní příslušností Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2019 č. j. CPR-12604-6/ČJ-2019-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 2. 2019 č. j. KRPA-14896-23/ČJ-2019-000022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.

2. Žalobce ve své žalobě namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dle jeho názoru správní orgány zjistily pouze skutečnosti hovořící v jeho neprospěch, nikoli i ty svědčící v jeho prospěch. Dále měl za to, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Uložené opatření považoval za nepřiměřené okolnostem případu a odporující základním zásadám činnosti správních orgánů, především principu proporcionality a právní jistoty. Poukázal na to, že se dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně, kde chtěl svou situaci řešit, a to po pouhých několika dnech nelegálního pobytu. Neměl v úmyslu porušovat české právní předpisy, předchozímu rozhodnutí neporozuměl správně. S ohledem na uvedené byl toho názoru, že uložení správního vyhoštění je nepřiměřeným zásahem. Podle něj měly správní orgány přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení a umožnila by mu dobrovolně opustit území České republiky. Uložené opatření mu může způsobit problémy do budoucího života. Rovněž délku správního vyhoštění považoval za nepřiměřenou, a to především vzhledem k tomu, že neměl v úmyslu porušovat právní předpisy, pobýval zde nelegálně pouze několik dní a dobrovolně se dostavil na příslušné pracoviště poté, co zjistil, že se na území nachází nelegálně. Dále odkázal na ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Hlediska uvedená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců jsou sice v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zmíněna, ale podle něj se správní orgán prvního stupně nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro jeho budoucí život, nezohlednil konkrétní situaci a specifika daného případu. Žalobce také poukázal na to, že v jeho případě je s ohledem na praxi správních orgánů prakticky vyloučené, že by mu zde byl umožněn další pobyt. K otázce zásahu do soukromého života podotkl, že správní orgány nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít napadené rozhodnutí na jeho život. S odkazem na judikaturu konstatoval, že skutečnost, že má ve své vlasti zázemí, a tedy má kam se vrátit, nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Tento argument však správní orgány v daném případě použily. Napadené rozhodnutí je tak podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dodal, že na území České republiky má partnerku, se kterou sdílí společnou domácnost a vůči níž by bylo uloženo správní vyhoštění nepřiměřeným zásahem.
3. Nedostatečně byla podle jeho názoru posouzena též možnost jeho vycestování, zejména bylo nedostatečně a nepřezkoumatelně zodpovězeno, zda by žalobci v případě vrácení do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Podklady, na jejichž základě dospěly správní orgány ke svým závěrům, ve spise chybí. Žalobce tak neměl možnost se k nim vyjádřit. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008 č. j. 2 Azs 48/2007-71 a uvedl, že má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, která perzekvuje své občany neoprávněně pobývající v zahraničí. Dle jeho názoru nedošlo k zásadním změnám, které by mohly odůvodnit změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu. Namítal nepřezkoumatelnost vydaných závazných stanovisek, o které se správní orgány v souzené věci opíraly. Jediným jejich podkladem je totiž dokument vydaný Ministerstvem vnitra, které zároveň vydává i závazná stanoviska. Tato stanoviska tak podle žalobce nejsou přesvědčivá. Vzhledem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

k tomu, že stanovisko v nyní řešené věci vyslovuje odlišné závěry od předchozí správní praxe, očekával by, že bude náležitě podpořeno relevantními podklady.

4. K délce lhůty určené pro vycestování z území České republiky namítal, že není dostatečná, a to s ohledem na nutnost uspořádat záležitosti na území České republiky (ukončit ostatní právní vztahy, např. nájem bytu). Domníval se, že již samo obstarání jízdenky ve lhůtě 30 dnů je velice obtížné. Správní orgány dle něj neodůvodnily, proč je tato lhůta dostatečná. Dodal, že v případě vyčerpání opravných prostředků tato doba při praxi správního orgánu uplyne v době vedení řízení a žalobce bude na území opět nelegálně.
5. Žalobce považoval za nepřezkoumatelně odůvodněnou i délku správního vyhoštění. Za dostatečné podle něj nelze brát tvrzení, že správní vyhoštění bylo uloženo při spodní hranici, stále se totiž jedná o dlouhou dobu, a to zejména s ohledem na okolnosti případu. Poukázal na délku neoprávněného pobytu na území České republiky (několik dnů), na to, že se dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, a že na území členských států Evropské unie vstoupil legálně. Jednal nezávině, v důsledku neznalosti právních předpisů. Správní vyhoštění v délce 1 roku neodpovídá okolnostem případu, mělo být vydáno spíše rozhodnutí o povinnosti opustit území nebo správní vyhoštění v mnohem kratší délce.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zjištěno, doloženo a dostatečně odůvodněno. Nezjistil procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení či vydaného rozhodnutí. Odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i na žalobou napadené rozhodnutí, v nichž se správní orgány dostatečně vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo, i s tvrzeními žalobce. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.
7. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 6. 1. 2020 zástupce žalobce setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný omluvil svou neúčast při tomto jednání.
8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 8. 1. 2019 č. j. KRPA-14896-3/ČJ-2019-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 8. 1. 2019 č. j. KRPA-14896-11/ČJ-2019-000022, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 22. 1. 2019 č. j. KRPA-14896-17/ČJ-2019-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 23. 1. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o Uzbekistánu – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2019 č. j. KRPA-14896-23/ČJ-2019-000022, odvolání žalobce ze dne 16. 2. 2019 a jeho doplnění ze dne 14. 3. 2019, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 18. 9. 2019 č. j. MV-85104-2/OAM-2019, informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o Uzbekistánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2019 č. j. CPR-12604-6/ČJ-2019-930310-V243.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 8. 1. 2019 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně ve věci řešení svého pobytu na území České republiky. Při kontrole předloženého uzbeckého cestovního pasu nebylo nalezeno žádné platné povolení k pobytu v schengenském prostoru. Pro podezření, že se na území České republiky nachází nelegálně, byl dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Oznámením ze dne 8. 1. 2019 č. j. KRPA-14896-1/ČJ-2019-000022 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Při svém výsledku dne 22. 1. 2019 žalobce uvedl, že do České republiky poprvé přicestoval dne 19. 2. 2008, od té doby zde žije, do Uzbekistánu jezdí na pravidelné návštěvy. Do České republiky přijel za účelem zaměstnání, pracoval zde brigádně jako dělník. V roce 2017 požádal o prodloužení pobytu, žádost však byla zamítnuta, podal proto odvolání, které bylo rovněž zamítnuto. Žalobu nepodával. V době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, neboť na to neměl peníze. Dne 14. 11. 2018 se dostavil na policii, bylo mu řečeno, že na vycestování má ještě den. Řekl si, že na policii znovu půjde, až bude připraven odcestovat. Byl si vědom toho, že potřebuje vízum nebo oprávnění k pobytu. Bydlí v bytě o velikosti 2+1 u kamaráda, na kterého je nájemní smlouva, za nájem platí 3 500 Kč. Je přihlášený na adrese Machová 10, Praha 2, kde je schopen přebírat poštu. Dále sdělil, že je ženatý a má čtyři děti, jeho rodina žije v Uzbekistánu ve vlastním domě. Žalobce je s nimi v kontaktu a v případě vyhoštění by se za nimi vrátil. V České republice nemá žádný majetek, závazky ani pohledávky, nemá zde žádné rodinné příslušníky či vazby, nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky. Má finanční prostředky na pobyt, na vycestování nikoli. Cítil se zdravý, s ničím se neléčí. Ve vycestování mu brání jen nedostatek finančních prostředků, v Uzbekistánu mu nehrozí žádné nebezpečí. V případě potřeby by vycestoval dobrovolně.
11. Před vydáním rozhodnutí ve věci si správní orgán prvního stupně vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, k otázce možnosti žalobce vycestovat do země svého původu. To bylo vydáno dne 23. 1. 2019 s tím, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Podkladem pro toto stanovisko byla mimo jiné informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o Uzbekistánu – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“, která je založena ve správním spise. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim (výzva ze dne 24. 1. 2019 č. j. KRPA-14869-22/ČJ-2018-000022). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 2. 2019 č. j. KRPA-14896-23/ČJ-2019-000022-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
12. Proti danému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Vzhledem k tomu, že v podaném odvolání bylo napadeno i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky k možnosti vycestování, požádal žalovaný o jeho přezkoumání. Ministr

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vnitř vydal dne 18. 9. 2019 závazné stanovisko č. j. MV-85104-2/OAM-2019, kterým potvrdil výše zmiňované závazné stanovisko ze dne 23. 1. 2019 a konstatoval, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. Podkladem pro vydání tohoto stanoviska byla mimo jiné informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o Uzbekistánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, která je založena ve spisu. Vyrozměněním ze dne 19. 9. 2019 č. j. CPR-12604-4/ČJ-2019-930310-V243 bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Napadeným rozhodnutím ze dne 15. 10. 2019 č. j. CPR-12604-6/ČJ-2019-930310-V243 žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

13. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
15. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 30. 7. 2019, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Žalobce namítal, že v rozporu s ust. § 3 správního řádu nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ze správního spisu má Městský soud v Praze za to, že správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí (provedly výsledky žalobce, opatřily si závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince). Při svém rozhodování vycházely jak ze skutečností svědčících ve prospěch žalobce (na str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo ve prospěch žalobce zohledněno, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, ke všemu se dobrovolně doznal a že se jednalo o první porušení z jeho strany), tak z těch hovořících v jeho neprospěch (např. že si žalobce musel být vědom toho, že na území České republiky pobýval neoprávněně). Zkoumaly, zda došlo ke splnění předpokladů pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, následně se zabývaly přiměřeností uložení tohoto opatření (ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Tyto otázky posoudily dostatečně a přezkoumatelným způsobem. Soud je tak toho názoru, že správní orgány splnily povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu) a povinnost zjistit i bez návrhu všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce (ust. § 50 odst. 3 správního řádu). Danou námitku tak Městský soud v Praze považuje za nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. Pokud jde o námitku nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, zdejší soud opakuje, že správní orgány nejprve důsledně posoudily, zda v případě žalobce došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce od 15. 11. 2018 do 8. 1. 2019 pobýval na území České republiky neoprávněně. Městský soud v Praze souhlasí s tím, že uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců bylo namístě. K tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém se uvádí: *„Další stížnostní námitka spočívá v tvrzení, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není obligatorní, resp. nemusí být vydáno vždy a žalovaný měl přistoupit k řešení věci smírnou formou, která by umožnila stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Jak spolehlivě vyplývá ze správního spisu, jednání stěžovatele mělo znaky uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o jeho správním vyhoštění. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu. Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince. O takovou situaci se však ve stěžovatelově případě nejedná.“*
19. Zdejší soud má rovněž za to, že správní orgány dostatečně a přezkoumatelným způsobem posoudily otázku dopadu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce (srov. str. 4 a 5 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 5 rozhodnutí žalovaného). Při svém výsledku žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné vazby, závazky či pohledávky, nenachází se zde osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, nevede společnou domácnost s občanem Evropské unie, nevlastní zde majetek. V Uzbekistánu žije jeho manželka a jeho děti, bydlí ve vlastním rodinném domě, je s nimi v telefonickém kontaktu. Do Uzbekistánu jezdí pravidelně na návštěvy. Dále sdělil, že v případě svého vyhoštění by se vrátil ke své rodině, nebyl si vědom žádných překážek, které by mu bránily ve vycestování, s výjimkou nedostatku finančních prostředků. Městský soud v Praze doplňuje, že žalobce v žalobě sice tvrdil, že má na území České republiky partnerku, se kterou sdílí společnou domácnost a vůči níž by uložené správní vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem, o této skutečnosti se však v průběhu správního řízení vůbec nezmínil, v žalobě ji nikterak nedoložil. V průběhu správního řízení žalobce výslovně uvedl, že v České republice nemá vazby, rodinné příslušníky ani nemá vůči žádné osobě vyživovací povinnost ani s takovou osobou nežije ve společné domácnosti, také deklaroval, že jeho vycestování nebude zásahem do rodinného a soukromého života. Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemá nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
20. Městský soud v Praze dále konstatuje, že správní orgány přihlédly ke kritériím pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí daným ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tato kritéria byla posouzena jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Správní orgány hodnotily konkrétní individualizované okolnosti tohoto případu, zabývaly se druhem a závažností protiprávního jednání žalobce, délkou jeho pobytu v České republice, jeho věkem, zdravotním stavem a jeho vazbami jak k České republice, tak k jeho domovské zemi (str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 5 rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalovaného). Nelze tak souhlasit s žalobcem, že by správní orgány vycházely pouze z toho, že žalobce má ve své domovské zemi vytvořené zázemí. Zdejší soud považuje hodnocení provedené správními orgány za dostatečné a přezkoumatelné, jejich závěry vychází z řádně zjištěného skutkového stavu a dostatečně zohledňují individuální případ žalobce. Soud se s daným posouzením ztotožňuje. Zdůrazňuje zejména to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně od 15. 11. 2018 do 8. 1. 2019, tedy necelé dva měsíce. V České republice sice žil již od roku 2008, nenavázal zde však žádné společenské, ekonomické, kulturní ani jiné vazby. Naopak v Uzbekistánu žije jeho rodina, a to ve vlastním rodinném domě, žalobce je s nimi v pravidelném kontaktu, jezdí je navštěvovat. Je zdravý, s ničím se neléčí. Městský soud v Praze uzavírá, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do života cizince, v tomto případě je však tento zásah vzhledem ke zjištěným skutečnostem legitimní a přiměřený.

21. Městský soud v Praze dodává, že na institut správního vyhoštění nelze pohlížet jako na opatření sankční povahy. K tomuto zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017 č. j. 9 Azs 176/2017-26: *„Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, ale preventivním správním opatřením, který nesleduje represivní účel. Ke zcela shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.“*
22. K námitce nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-41, ve kterém se uvádí: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“*
23. V daném případě zdejší soud shledal, že správní orgány při stanovování délky správního vyhoštění přihlédly ke konkrétním okolnostem případu a dostatečně a přezkoumatelně svůj závěr odůvodnily. Poukázaly zejména na dobu trvání nelegálního pobytu žalobce na území České republiky (žalobce zde neoprávněně pobýval od 15. 11. 2018 do 8. 1. 2019, tj. necelé dva měsíce), na to, že si žalobce musel být svého protiprávního jednání vědom, i na to, že se jedná o první porušení z jeho strany, že se správním orgánem spolupracoval a že se ke

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

všemu dobrovolně doznal (srov. str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 6 rozhodnutí žalovaného). K námitkám žalobce pak zdejší soud uvádí, že správní orgány hodnotily i skutečnost, že se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, tato okolnost byla hodnocena ve vazbě na to, že si žalobce musel být svého protiprávního jednání vědom, jak vyplynulo z jeho výpovědi učiněné před správním orgánem dne 22. 1. 2019 (věděl, že výjezdní vízum má platnost do 14. 11. 2018, přesto z České republiky neodcestoval a až do 8. 1. 2019 neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu či k řešení nedostatku finančních prostředků k vycestování). Soud nemůže souhlasit s tím, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně po dobu několika dnů, ve skutečnosti jeho neoprávněný pobyt zde trval několik desítek dnů, konkrétně 54 dnů. Městský soud v Praze neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců činila 3 roky. Správními orgány vyměřená doba správního vyhoštění v délce 1 roku tak není nikterak excesivní (dosahuje jedné třetiny maximální zákonem stanovené doby). Městský soud v Praze správní vyhoštění uložené v délce 1 roku nepovažuje za překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití. Přijaté opatření odpovídá rozhodovací praxi správních orgánů, k čemuž zdejší soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, ve kterém Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin (také se jednalo o Uzbeka). Námitku nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění soud nepovažuje za důvodnou.

24. Městský soud v Praze nemůže přisvědčit ani námitkám žalobce vztahujícím se k posouzení možnosti jeho vycestování z území České republiky. Žalobci bylo jak správním orgánem prvního stupně (výzva ze dne 24. 1. 2019 č. j. KRPA-14869-22/ČJ-2018-000022), tak žalovaným (vyrozumění ze dne 19. 9. 2019 č. j. CPR-12604-4/ČJ-2019-930310-V243) umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ve spise se nacházejí obě v dané věci vydaná závazná stanoviska k možnosti vycestování cizince, jsou v něm založeny i informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 119896/2017-LPTP ze dne 22. 11. 2017 o Uzbekistánu – „Výjezd ze země, pobyt v zahraničí a návrat státních občanů Uzbekistánu do vlasti“ a informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019 o Uzbekistánu – „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, které byly použity jako podklad pro vypracování závazných stanovisek. Žalobce tedy nebyl zkrácen na svých právech, ke shromážděným podkladům se mohl vyjádřit. Žalobce také namítal, že mu v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy spočívající v tom, že jsou perzekvováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí. K tomu zdejší soud uvádí, že ze závazného stanoviska ze dne 18. 9. 2019 vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádný postih nebo nebezpečí. Žalobce své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, nedoložil. Skutečnost, že při vypracování závazných stanovisek bylo vycházeno z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, sama o sobě nevede k jejich neobjektivitě. Nadto soud doplňuje, že podkladem pro zpracování závazných stanovisek byly též informace Ministerstva zahraničních věcí (při vypracování závazného stanoviska ze dne 23. 1. 2019 se jednalo o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP a při vypracování závazného stanoviska ze dne 18. 9. 2019 šlo o informaci Ministerstva zahraničních věcí ze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP). Zdejší soud k této problematice dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č. j. 4 Azs 242/2018-37, ve kterém se uvádí: „Skutečnost, že ministr vnitra vycházel při vypracování závazného stanoviska z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, sama o sobě nezakládá obsahové nedostatky či neobjektivitu samotného závazného stanoviska. Za situace, kdy stěžovatel nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti spatřuje v tom, že jsou perzekuováni občané neoprávněně pobývající v zahraničí, je pro posouzení věci podstatné, že z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že občanům Uzbekistánu navracejícím se do vlasti nehrozí žádné sankce, přičemž nehraje roli platnost výjezdního štítku. Rozhodující je platnost pasu nebo certifikátu k návratu do vlasti. Návrat po vypršení platnosti výjezdního štítku nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce. Stěžovatel své tvrzení, že závazné stanovisko neodpovídá realitě v Uzbekistánu, žádným způsobem nedoložil. Jak již přiléhavě konstatoval městský soud, nic proto nebrání vycházet z obsahu závazného stanoviska při posouzení věci.“ Městský soud v Praze je tak přesvědčen o tom, že ani v tomto případě nic nebránilo vycházet při posouzení věci z obsahu závazného stanoviska.

25. Pokud jde o délku doby, která byla žalobci stanovena k vycestování z území České republiky, Městský soud v Praze má za to, že zvolená délka 30 dnů (maximální doba k vycestování je podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců 60 dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Je třeba podotknout, že se jedná o dobu podstatně přesahující minimální zákonem stanovenou dobu k vycestování (7 dnů). Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu blíže nespecifikovaných) záležitostí není možné realizovat ve stanovené lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Správní orgány dostatečně odůvodnily i stanovení délky doby k vycestování žalobce (str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, str. 6 rozhodnutí žalovaného). K poznámce žalobce, že v případě vyčerpání opravných prostředků tato doba při praxi správního orgánu uplyne v době vedení řízení, Městský soud v Praze připomíná, že do doby rozhodnutí o řádném opravném prostředku, tedy o odvolání, nenabývá rozhodnutí správního orgánu právní moci, není ani vykonatelné, nadto odvolání i žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění mají ze zákona odkladný účinek (ust. § 170 odst. 2 a ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Ani této námitce tak soud nemůže přisvědčit.
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.